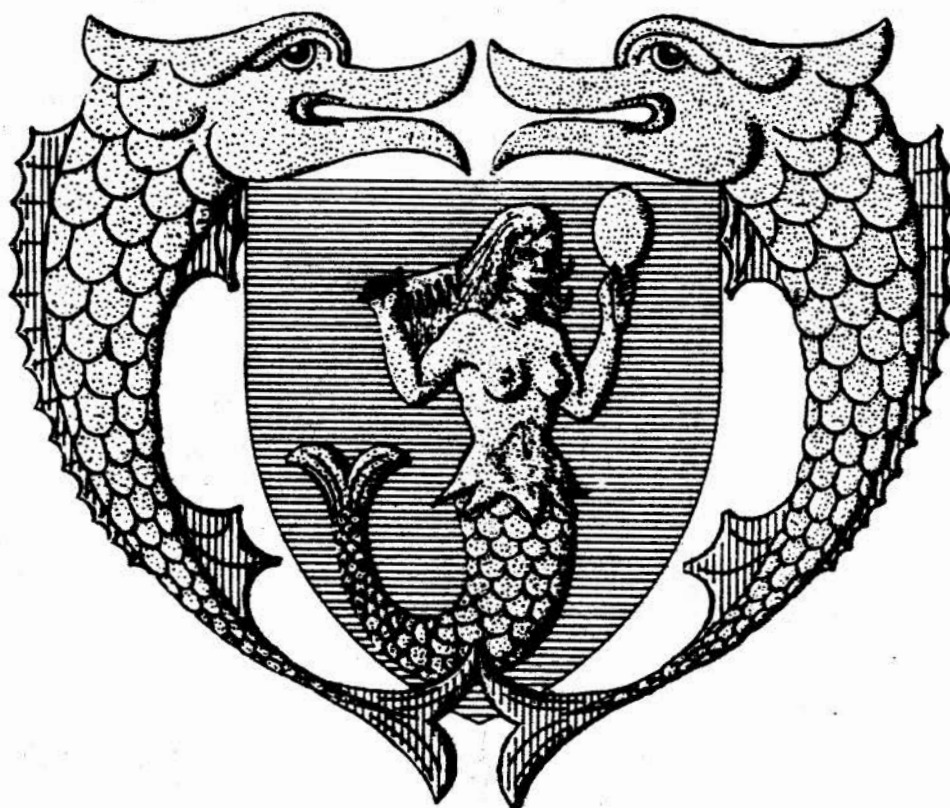

"t Meerminneke

(van) Meirhaeghe's
Familiekontaktblad

elk ne goen dag

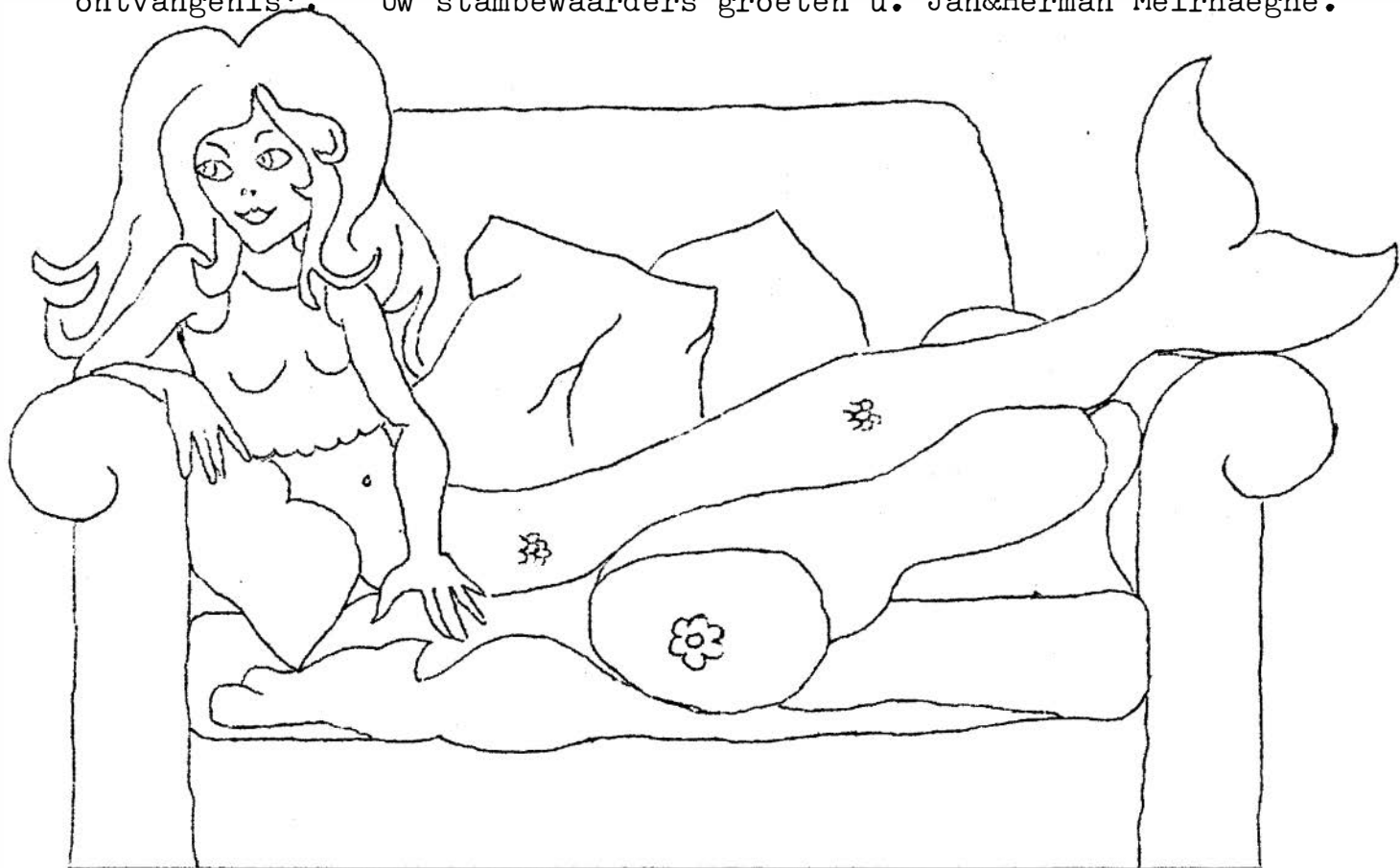
Weer of geen weer, hier zijn we weer! Deze woorden waarmee we het vorig Meeminneke openden, gelden nog steeds. Hier het herfstnummer. En de zomer moet nog beginnen, zegt u. Inderdaad, beste lezers, we hebben ze amper gezien, de zon. Een goeie week begin juli en een goeie week rond half-oogst. Daarmee moesten we het doen. Dit kunnen we nauwelijks "schijnen" noemen. Hoogstens hield ze de schijn hoog, die schijnheilige teef! En al dragen we dan het element 'water' in onze familienaam, dit betekent nog niet dat we als "Donderwolcke" of "Van Regenmoortel" door het leven willen gaan. Enfin en terzake nu.

We steken van wal met een derde bijdrage rondom het huwelijk tijdens het Ancien Régime. Na het "voorhuwelijksparen" en de "maandschommelingen", hebben we het nu over "geografische endogamie". We onderzoeken in hoeverre de Van Meirhaeghe-echtgenoten ook dorpsgenoten waren.

"Wat een familie-naam lijden kan", zucht vader Jan vervolgens, nadat hij konstateerde hoe de pastoor van Schorisse de leden van éénzelfde gezin met niet minder dan zestien verschillende schrijfwijzen van onze familienaam in zijn parochieregisters boekstaafde. Te gekke variaties op eenzelfde thema dus.

Verder vindt u, naast aanvullingen en rechtzettingen in verband met de Van Meirhaegheroute, de brievenrubriek, recente geboorten en overlijdens en een greep uit ons rouwzantjesrepertorium, ook nog berichten over Gentse meerminnen en Antwerpse dolfijnen.

Voilà! Straks draaien we alles door de stencilmolen. Laat ons hopen dat het vlotter verloopt dan vorige keer... Toen was het namelijk sukkelen en sakkeren geblazen! Problemen met de beïnkting en zo... Sorry voor de lezers die drie maand geleden een 'bevlekt' Meeminneke ontvangen hebben. Hopelijks wordt het deze keer een 'onbevleete ontvangenis'. Uw stambewaarders groeten u. Jan&Herman Meirhaeghe.

"Ineens kwam Sef Kannaert de danstent binnengestormd, zwaaide met de armen en riep boven al 't gerucht uit : -Ze slaan op ons volk! De Muntenaars! Als de weerlicht sprongen de kerels op, lieten hunne meissens los en stormden Sef achterna in de richting van den Tuimelaar. In de herberg was de verwoede worsteling aan gang; 't volk kwam bijeengelopen en de meiden vluchtten tierend naar buiten; Hector hield een kerel in de armen genepen en in een hoek zaten drie Muntenaars op Jan en Dolf. De armen zwaaiden en de vuisten sloegen met vloeken en razen en op den grond ging de wenteling tusschen tafels en stoelen, met rinkelring van glazen. De bijgekomen makkers sprongen er op en toen de vreemden zagen dat ze overmeesterd waren, vluchtten zij langs de achterdeur weg. Fikken Koopman gerocht weer op de beenen, hij hield den gescheurden hemdeband dicht en de anderen kwamen rond hem staan om te horen hoe 't gekomen was. -Ha! Ze zijn weg, de nietweeds! en hij zocht om er nog een te ontwaren. Hij snapte naar zijn adem en begon te vertellen : -Ze kwamen ineens binnen en wilden ons meissens bemeesteren!"

Bovenstaand tafereel werd gelicht uit Stijn Streuvels' "Minnehandel", meer bepaald uit het hoofdstuk "Zomerlief", waarin de auteur beschrijft hoe de jonge mannen van het dorp zich, ter gelegenheid van de Ommegang, een lief zoeken. Gelijkaardige verhalen heb ik ook grootmoeder vaak horen vertellen. Verhalen van voor de Eerste Wereldoorlog, waaruit telkens weer blijkt hoe riskant het toentertijd was om een 'vreemd' dorp met vrijersvoeten te betreden. Hoe 'vreemde luizen' niet zonder slag of stoot de plaatselijke 'meissens' konden bemeesteren of versieren. Die dorpsmentaliteit in verband met de partnerkeuze wordt ook in tal van volksspreuken verwoord : 'vrijers die van verre komen, zijn te schromen', 'wie als die vrijt, te verre vliegt, die wort bedroogen of bedrieght', 'vrijt daar ge zijt!'.

Het fenomeen om een partner in de direkte omgeving te zoeken, wordt met een duur woord "endogamie" genoemd. Endogamie is dus het huwen met een partner die tot dezelfde groep behoort. Geografische of regionale endogamie is dan het huwen met een partner uit hetzelfde dorp of dezelfde streek.

In deze derde bijdrage omtrent het huwelijk, stellen we ons de vraag in hoeverre die dorpsmentaliteit in de cijfers weerspiegeld wordt en in welke mate er tijdens de 17de en 18de eeuw bij de Van Meirhaeghe-huwelijken sprake is van geografische endogamie.

Voor de periode 1600-1800 hebben we bij 270 huwelijken (streek van Oudenaarde en Tielt) nagegaan waar bruidegom en bruid vandaan kwamen. Naargelang van het dorp van herkomst van de partners, onderscheiden we vier groepen :

- 1.- huwelijk tussen dorpsgenoten : beide partners werden in hetzelfde dorp geboren of woonden in hetzelfde dorp op het ogenblik van het huwelijk.
- 2.- huwelijk tussen buurdorpsgenoten : de partners zijn afkomstig uit twee aan mekaar grenzende dorpen.

- 3.- huwelijk tussen streekgenoten : de partners zijn afkomstig uit dorpen die slechts door één derde tussenliggend dorp geografisch van mekaar gescheiden zijn.
- 4.- rest : huwelijk waarbij de partners niet tot de vorige drie groepen behoren.

Dit zijn de resultaten van ons cijferwerk :

- totaal aantal huwelijken	270		100%
- bruid en bruidegom dorpsgenoten	134		50%
- bruid en bruidegom buurdorpsgenoten ...	93		34%
- bruid en bruidegom streekgenoten	36		13%
- rest	7		3%

Onze resultaten stemmen helemaal overeen met de bevindingen die de Hr. C. Vandenbroeke publiceerde in zijn boek "Vrijen en Trouwen van de Middeleeuwen tot heden". We citeren : "Als algemene regel geldt immers dat in zowat de helft van de gevallen een jongen en een meisje uit hetzelfde dorp elkaar hun jawoord gaven; van de "vreemde" partners kwam de overgrote meerderheid dan nog uit de onmiddellijke buurdorpen. Vrijers die zich over meer dan 5 of 10 kilometer verplaatsten zijn zeer grote uitzonderingen". Einde citaat.

Kommentaar bij onze cijfers :

- Bij 50% van de Van Meirhaeghe-huwelijken waren bruidegom en bruid dorpsgenoten. Dit percentage zou nog een stuk hoger liggen mochten we een aantal burens, die echter in buurdorpen woonden en die we dus noodgedwongen bij de 'buurdorpsgenoten' klasseerden, bij de dorpsgenoten rekenen. Bij gedetailleerd onderzoek zien we namelijk dat heel wat 'buurdorpsgenoten' in feite 'naaste gebours' waren die slechts door de dorpsgrens gescheiden waren. Ze zullen mekaar dan ook veel beter gekend hebben dan de 'dorpsgenoten' die aan het andere eind van het dorp woonden.
- 84% van de huwelijken (50+34) werden gesloten tussen partners die binnen een straal van 5 kilometer woonden. Als we "straal-10 km" nemen en dus ook de streekgenoten in rekening brengen, totaliseren we zelfs 97%!! Een overduidelijk bewijs dat geografische en regionale endogamie toen inderdaad de regel was.
- De bijna te verwaarlozen restgroep van 3% bevestigt de uitspraak van de Hr. R. Castelain, die in zijn werk "Het leven op het platteland tussen Kortrijk en Oudenaarde, 16de-18de eeuw" zegt "dat trouwlustigen geen 20 km ver reisden om een partner te vinden". Afstanden werden in die dagen grotendeels te voet afgelegd en 20 km betekent in deze optiek dat de vrijer in kwestie over de heen- en terugreis zo'n 8 uur zou doen! Het is duidelijk dat er op die manier voor liefdesaangelegenheden weinig tijd en adem zou resten...

Bruid en bruidegom kenden mekaar, in meer dan de helft van de gevallen, reeds van kindsbeen af. Men kon zich dus een vrij goed beeld vormen van de persoonlijkheid, de familie, het vermogen van de partner. In een dorp waar iedereen alleman kende, was de kans dan ook klein dat men in het ootje genomen werd terwijl men in het bootje stapte.

Meirhaegherman alias P. Digré.

wat een FAMILIE--NAAM--lijden kan

We begeven ons in dit artikel naar het 18de-eeuwse Schorisse, een Oostvlaams dorpje gelegen tussen Oudenaarde en Ronse. Daar huwde "Petrus van Meirhaegen" op 5 december 1737 met Joanna Maria Roos. Aldaar werden ook hun acht kinderen geboren. Volgen we de pijnlijke martelgang van het gezin, althans wat betreft de schrijfwijze van onze familienaam...

Als ik U vooraf vertel hoe de schijnbaar zeer gemakkelijk te schrijven naam 'Roos', op het eerste gezicht toch geen aanleiding zou kunnen geven tot verschrijvingen, tot een 'lapsus calami' of tot 'une erreur de plume', dan schotelt de klapper op de parochieregisters U naervolgende lieve namen voor :

Roos..Rooze..Roose..Rose..Rous..Roux..Roosen..Roosens..Deroose.....

U kan zich nu best indenken, lieve lezeres of lezer, wat het dan moest worden met een naam als Van Meirhaeghe.

Inderdaad!! Het is me wat!! Ga mee met het 'namenrijke' koppel.

In 1739 wordt uit dit huwelijk geboren ene Anna Ludovica Van Meirhagen, dochter van Petrus Van Meirhagen.

In 1741 brengt de ooievaar Maria Philippina Van Meirhagen, dochter van vader Petrus Merhagen.

In 1743 ontspruit uit de kolen Isabella Merhagen, dochter van Petrus Van Meirhagen.

In 1745 tapt men ook uit hetzelfde vaatje echter een andere naam : Petrus Antonius Meerhove, met als gelukkige vader Petrus Van Meerhove.

In 1746 kruipt de aap uit een andere mouw als Meirhoven Petrus-Jozefus wiens vader luistert naar de bijna identieke naam Petrus Van Meihoven.

In 1748 brengt de baker, schijnbaar overwerkt, een kieneker zoet : Jan Baptiste Merau met Petrus Merau als vader met het zoveelste gelaat. Let wel! Spreek MERAU niet uit met de 'AU' van rAUw vlees, maar wel met de tongval van de Schuursse-streek. Zeg me na : MERA..U. Geen 'U' als U maar de 'U' van 'rUg'. De 'G' van MeirHaeGHe sadistisch helemaal achterovergedrukt in de larynx en de pharynx; de 'H' non aspirée; de 'A' een beetje naar de 'O'-kant, niet de 'O' van oog, maar de 'O' van Och en de 'U' van rug. Dus MERA..U = MERO..é. Een beetje langgerekt. C'est ça!

In 1750 begint het er een beetje op te trekken als vader Petrus Meirhaeghe, dit keer niet dronken, naar het doopsel tiegt en bij een bloednuchtere pastoor aangifte doet van Maria Catharina Meirhaghe.

In 1753 zien we vader Petrus Van Meerhove zijn laatste aanwinst voorleggen om te verzaken aan de duivel en al zijn pomperijen. Het doopwater spoelt ook dit keer een deel van de naam door het gootgat. Een ander deel wordt door het water vervormd en met zichtbaar ontroerde ganzeveder schrijft de presbyter : Maria Philippa Meirhove.

Wie nu echter denkt dat het, met deze achtste nakomeling, uiteindelijk gedaan is, denkt verkeerd, want : geboren worden kan, sterven moet!

In 1746, op 12 januari, sterft Petrus-Antonius Meerhove, geboren Meerhove, wiens vader op de akte Petrus Meerhaghe was, maar op de geboorteakte in 1745 Van Meerhove Petrus.

In 1746, op 10 december, overlijdt ook Petrus-Jozefus Meirhoven, zo geboren, wjl de diep-beproefde vader als Petrus Van Meirhoeven, vroeger Van Meihoven, rouwde.

In 1746, op 25 oktober, sterft Maria-Philippina Van Meirhagen. Dit is, bemerk wel, het derde kind in hetzelfde jaar. De zeer ongelukkige vader is waarachtig Petrus Van Meirhagen.

De, in naam en kroost, zo zwaar geteisterde vader sterft uiteindelijk zelf op 7 september 1776. Dit keer met de naam waarmee hij zijn leven was begonnen : Petrus Van Meirhagen.

Zijne echtgenote verlaat dit tranendal, na al die jaren met deze zeer 'gespleten' persoonlijkheid te hebben geleefd, op 30 januari 1780 als weduwe van Petrus Van Merhaegen...

Als ik het goed voorheb, vinden wij in de schets van deze achtbare familie een bont boeket : 16 varianten op één naam! Gelukkig zijn de meesten achteraf naar de ware schaapstal teruggekeerd of we mochten ons stamboomonderzoek nog een beetje verder uitdiepen.

Geniet toch nog even resumerend met me mee :

Van Meirhagen	Merau
Van Meirhaghen	Meirhaeghe
Merhaghen	Meirhaghe
Van Meiraegen	Meirhove
Meerhove	Meerhaghe
Van Meerhove	Van Meirhoeven
Meirhoven	Van Merhagen
Van Meihoven	Van Merhaegen

Gelukkig voor de pastoor van 'Scorse' (sic anno 1288) staat onze ware naam geschreven in de Palm van Gods Hand. Wij zullen hem zien en kennen als we, eens in de eeuwigheid, naast Petrus Van Meihoven zullen staan. Tenminste als het water van het 'MEER' in onze naam niet bezoedeld is door de zware metalen der zonde, der perversiteiten en andere liederlijkheden, en onze "HAEGHE" bijtijds werd bijgeknipt en gesnoeid. Zodat we niemand kwetsten, tenzij in schoolse vermaken en braaf waren zonder daarom op onze kop te laten zitten. Nietwaar! Het zal MEERHAGE zijn of MEERHAGHE met een ouderwetse Haghe. Goe weten!! En met het voorvoegsel 'Van'.

En bij het Laatste Oordeel, als de paster van Schorissee, wachtend op Gods Oordeel, plots Petrus Van Meirhaeghe ziet staan, met zijn rij kindekens die Merhaghe, Merau, Van Meerhove heten of een van die andere namen die hij een beetje achteloos over hun kopje heeft uitgegoten, allemaal 'in parte dextra', dat wil zeggen 'aan de goeie kant', kan hij weer glimlachen. Zo'n zalige glimlach van een echte paster van te lande. Een glimlach van iemand die zowat halfweg staat tussen God en de mensen.

Ik knipoog naar hem. Hij is gelukkig. Bisschop Triest zou allicht van hem gezegd hebben : "erat vir bonus et justus". Hij was een goed en rechtvaardig man. Maar zijn doopregisters??!! Maar ik zou het U, mijnheer pastoor, niet kwalijk nemen. Ik heb er, tijdens ons zoekwerk, teveel genoeg aan beleefd. Maar misschien zag de pastoor het anders en vond hij een 'Roos' schoner staan in een 'MeerHOVE' dan in een 'MeerHAEGHE'? Een Roos in een Haeghe? 't Lijkt me gepaster, zei de paster, in een Hove.

Wij echter niet, Mijnheer Pastoor. Want in de Haeghe rond het Meer van Herman en in de Haeghe rond mijn eigen Meer, wonen duizend vogels in duizend nesten. Ze zingen duizend liedjes van duizend dromen die we nog zouden willen voortvertellen. En al is die Roos ons ook lief, wij zitten liever achter de Haeghe van ons Meer. Die Roos was maar een eenmalige Roos. -Dus, Mijnheer Pastoor, bij onze reïncarnatie : Van Meerhaghe a.u.b., ook voor mij die nu teken met...

Jan Meirhaeghe.

De Meermin van het Toreken

Als Brugge 'die scone' is, dan is Gent voor mij 'die magische'. Dat grootmeesters der fantastische literatuur zoals Maeterlinck, Daisne, Jean Ray alias John Flanders, Roger d'Exsteyl, Eddy C. Bertin precies te Gent wortel schoten, hoeft geen verbazing te wekken. Het magische hangt hier in de lucht... Wordt de stad immers niet gedomineerd door de Belfortdraak, dat legendarisch dier bij uitstek? Wordt de belangrijkste marktplaats, de Vrijdagmarkt, niet beheerst door de al even fabelachtige Meermin op het Toreken?

In 1986 publiceerde de Kredietbank de brochure "Het Toreken op de Vrijdagmarkt". Een zeer leeswaardig en prachtig-geïllustreerd werk over de geschiedenis van de Vrijdagmarkt en de restauratie van het Toreken, van de hand van de Hr. stadsarchivaris J. Decavele. Daaruit citeren we, als meerminnaars, graag het volgend stukje over "Melusine, de meermin van het Toreken" (pag.31), een goeie kennis van ons Trudeke.

"Toen op 6 oktober 1982 een nieuwe torenspits met windwijzer op het Toreken werd gehesen, mocht dit heuglijk gebeuren beschouwd worden als het symbolisch einde van de restauratiewerken. Zoals in oude tijden kreeg de bekronende windwijzer ook nu weer de vorm van een meermin. Dit kunstwerk van Roger Bonduel is vervaardigd van rood koper en is belegd met bladgoud.

Is de dame zomaar een willekeurige zeemeermin? Allerm minst! Ziehier het wonderbaarlijke verhaal van de meermin Melusine, zoals het langs historische teksten, legende en overlevering tot ons is gekomen. Een verhaal dat ingebed ligt in de mysterieuze sagenwereld van de middeleeuwen, ons via de kruistochten naar de keizer-graaf Boudewijn IX van Constantinopel brengt en zo naar Vlaanderen met zijn rivaliserende gemeentenaren, om te eindigen bij de dame die op het Toreken bliksems afleidde en terzelfder tijd toonde (en nu opnieuw toont) van waar de wind komt in Gent.

Zoals dat voor sagen en legenden past, begint het verhaal in een ver verleden, en wel in de streek van Poitou in Frankrijk. Graaf Raimon van Poitiers raakte tijdens een jachtpartij verdwaald. Na lang rondzwerven kwam hij bij een bron. Daar zat een beeldschone jonkvrouw. Uiteraard werd het liefde op het eerste gezicht. Melusine (zij was het) liet zich nagenoeg meteen overhalen om met de graaf te trouwen. Wel stelde ze daarbij een rare voorwaarde : haar aanstaande zou haar nooit op zaterdag mogen zien. Raimon beloofde, en waarschijnlijk had hij op dat ogenblik om het even wat beloofd.

Melusine bleek een ideale echtgenote te zijn. Ze bezorgde Raimon een reeks flinke zonen, van wie er één de stamvader zou worden van het beroemde geslacht der Lusignans. Toch begon het Raimon te intrigeren wat er wel achter die wekelijkse afzondering van zijn Melusine mocht steken.

Gekweld door nieuwsgierigheid lapte hij op een mooie zaterdag zijn belofte aan zijn laars. Maar wat hij te zien kreeg sloeg hem met verstomming : Melusine was een meermin! Eén keer in de week moest ze inderdaad haar werkelijke gedaante weer aannemen. Melusine, die haar geheim ontdekt zag, sprong met een luide kreet het raam uit en verdween in de lucht.

Hoewel ze nu gedoemd was om een geestenbestaan te leiden, nog wel door de fout van haar man, bleef ze toch begaan met zijn lot en dat van haar zonen. Ook in latere generaties bleef ze het geslacht der Lusignans trouw. Telkens een groot onheil één van de haren bedreigde, verscheen Melusine om hem te waarschuwen. Meer kon ze niet doen, de ramp afwenden lag niet in haar macht. Haar heilzame werking voor de nazaten van Raimon van Poitiers werd ook bekend aan de tegenstanders van de Lusignans tijdens de kruistochten. In 1187 wist de legendarische sultan Saladin de gouden Melusine-standaard te veroveren op het leger van Guy de Lusignan, maar tien jaar later maakten de Vlaamse en Henegouwse kruisvaarders onder Richard Leeuwenhart er zich op hun beurt meester van. De meerminstandaard duikt nog op in het leger van de Vlaamse graaf Boudewijn IX van Constantinopel in 1202. Vanuit Constantinopel moeten de Vlaamse kruisvaarders de vlag meegebracht hebben naar hun geboorteland.

In Vlaanderen ging de meermin van hand tot hand, van plaats naar plaats. Tenslotte zou Melusine in het kleine Noordvlaamse stadje Biervliet terechtgekomen zijn. Hoe dan ook, in april 1338 gingen de Gentse militieën, aangevoerd door Jakob van Artevelde, Biervliet belegeren dat toen een waar nest was van Leliaarts, aanhangers van de Franse koning. Eén stormloop bleek genoeg om het stadje in te nemen. De Gentse huidevetters geraakten als eersten op de muur. Als prijs voor hun moed kregen ze van Artevelde de vergulde meermin, die de inwoners van Biervliet op hun raadhuis hadden gezet als windwijzer. In triomf voerden ze Melusine als een trofee naar Gent.

Toen in 1483 de toren werd getimmerd van hun nieuw prestigieus neringhuis op de Vrijdagmarkt, lieten de huidevetters, als herinnering aan de glorievolle dagen van weleer, de gouden meermin op de spits plaatsen, vanwaar ze bovendien haar gelukbrengende talenten zou kunnen laten afdalen op het verzamelde volk op de markt. Melusine raakte bij de Gentenaars zo zeer in trek, dat ze het Toreken gemeenzaam "de Meerminne" gingen noemen. De naam raakte echter weer in onbruik toen, waarschijnlijk in de achttiende eeuw, de aloude windwijzer bezweek onder de tand des tijds. Maar in Gent moet de legende sluimerend zijn blijven doorleven. Heeft Maurice Maeterlinck van Melusine (hij noemt ze met haar Picardische naam Melisande) niet één van de hoofdfiguren gemaakt van een toneelwerk?

Thans, na eeuwen afwezigheid, is de legendarische meermin op het Toreken terug : in alle peis en hopelijk voorgoed tot rust gekomen op haar definitieve plaats hoog boven de Vrijdagmarkt en hoog boven de stad. Zover haar gezichtsveld reikt straalt zij, zoals in de prille idyllische periode van graaf Raimon, voortaan haar heilzame invloed uit." Einde citaat.

Even natrekken wat Collin de Plancy omtrent Mélusine noteerde in zijn 'Dictionnaire Infernal' (1818). We vertalen vrij uit het Frans : Volgens sommigen was Mélusine een vrouwelijke demon van de zee, volgens anderen stamde ze af van een Albanese koning en een fee. De befaamde Zwitserse arts, filosoof en alchemist Paracelsus (1493-1551) beweerde dat zij een nymf was. De meerderheid geloofde

dat ze een machtige fee was die huwde met een heer uit het huis van Lusignan. Zie hiervoor Meermin op het Toreken. Mélusine was verplicht om op bepaalde dagen haar oorspronkelijke meermingedaante aan te nemen. Ze moest er dan voor zorgen niet gezien te worden door haar man en huisgenoten. Dit prikkelde natuurlijk de nieuwsgierigheid van haar echtgenoot -hoe zou je zelf zijn?- die wel eens wou weten wat zijn halve trouwboek op die welbepaalde dagen achter gesloten deuren uitspookte. Op een keer betrapte hij haar. Hij kon zijn ogen nauwelijks geloven toen hij, in plaats van de fraaie benen van zijn bedgenote, een vissestaart uit de badkuip zag hangen! Mélusine slaakte een kreet en verdween. Toch bleef ze een schelvis-oogje in het zeil houden. Zo verschijnt ze in rouwkledij op de grote toren van het kasteel van Lusignan, telkens iemand van haar familie bedreigd wordt of als er een Franse koning zal sterven. Dan weelaagt ze luid over de ramp die te gebeuren staat.

Maurice Maeterlinck -de enige Vlaming die ooit de nobelprijs voor literatuur won, al schreef-ie in het Frans- voert Mélusine onder de naam Mélisande ten tonele in zijn stuk "Pelléas et Mélisande". Het verhaal van een onmogelijke liefde tussen Pelléas en Mélisande die echter gehuwd is met Golaud, de broer van Pelléas. Een familiale driehoeksverhouding als het ware. In het theaterstuk is Mélisande geen meermin als dusdanig. Het is wel zo dat Maeterlinck haar associeert met het element 'water' dat overal aanwezig is : de zee op de achtergrond, onderaardse meren in grotten, bronnen. Zo ontmoet Golaud zijn toekomstige echtgenote Mélisande voor het eerst bij een bron, waar zij aan de rand van het water zit te wenen. Zij dreigt ermee 'in het water te springen' als hij haar mocht aanraken. (1° bedrijf-2° tafereel). De ontmoeting van Mélisande en Pelléas vindt eveneens plaats bij een miraculeuze bron in het park (2° bedr.1° taf.). Een volgende afspraak tussen de twee minnaars gaat ook al door bij een bron in het park (4° bedr.-4° taf.). In een vroegere bijdrage over de meerminsymboliek vertelden we reeds dat niet alleen zeeën en rivieren, maar ook bronnen in de volksfantasie bevolkt werden met waternymfen en meerminnen.

Op de Vrijdagmarkt zwemt Mélusine echter op de golven van de wind, bovenop het Toreken. Als je als Van Meirhaeghe wil weten vanwaar de wind komt, dan moet je beslist eens naar Gent afzakken. Ook op de radiogolven zwemt de meermin. Zo hoor ik regelmatig Johan Verminnen en Jan Dewilde de zeemeermin bezingen in hun respectieve liedjes 'Traag is mooi' en 'Anneke Weemaes'. Nergens ben je veilig, overal kom je ze tegen, die viswijfjes. Toen ik half-augustus naar het Jazz-Middelheim-festival ging, en van de gelegenheid gebruik maakte om de skulpturen in het Openluchtmuseum te gaan bekijken, botste ik van bij de start reeds op een goed uit de kluiten gewassen meermin in wit marmer. "Beelden niet aanraken" las ik op het bordje, maar ik kon toch niet aan de verleiding weerstaan om die robuste sirene te omarmen, omhelzing die door een vriend op foto werd vereeuwigd. Het zou misschien een leuk idee zijn om een soort fotografische inventaris te maken van de zeemeerminnen in Vlaanderen... Als je er ergens eentje opmerkt, hetzij als gevelversiering, uithangbord, kafeenaam enz..., geef me dan een seintje.

Hier vlak onder mij, één verdieping lager, hoor ik hoe mijn vrouw het bad laat vollopen. Het geluid van stromend water houdt op. Ik hoor een plons. En nog een plons... En nog een! Precies het klappen van een... vissestaart! 't Is niet waar hé?! Zou ik het wagen? Eén blik door het sleutelgat. Helaas! Daar verschijnen de letters : EINDE. Wordt vervolgd. Door de politie wegens onbetamelijk gluren? meirhaegherman.

- De Van Meirhaeghe-route

Wij ontvingen reeds een aantal reaksies van familieleden die de route reden. Daaruit blijkt o.m. dat men er eerder 6 uur over doet dan de 5 uur die wij vooropgesteld hadden. Een tip om rekening mee te houden. De route blijkt goed mee te vallen. Iemand merkt op dat ze wel iets te lang uitvalt.

Verder wijst men ons op een aantal knelpunten :

- Iemand zegt dat de 1° straat rechts, als u de dorpskern van Mullem verlaat (pag.15-lijn 18) de Rooigemstraat niet is.
We zijn dit ter plaatse wezen bekijken en blijven bij ons standpunt : de 1° straat rechts is wel degelijk de Rooigemstraat.
- Er zou, voor je aan "de hoeve met klokje" bent (Elsegem pag.17-lijn 35), links van de weg nog een andere hoeve-met-klokje zijn.
Negeer dit en rij dus door tot aan de 'klokhoeve' waar je rechts de Heerbaan neemt richting Petegem- en Moregemplein.
- De "V" aan de Cauborrestraat (pag 17-lijn 37 en 38) zou geen echte "V" zijn...
Vraag eventueel de weg en neem in ieder geval de Cauborrestraat links-omhoog.
- Pag.17-lijn 43 en 44: Op de zessprong hebben we een verkeersblunder gemaakt!! U mag inderdaad de Vrouweneikstraat NIET inrijden vanwege het verbodsteken!!
rechtzetting : Aan de zessprong neemt u de tweede straat rechts. Dit is de Zonnestraat. -U volgt tot aan de hoofdweg en daar slaat u linksaf. U volgt dus het bord : "Anzegem 4 km". U laat vervolgens de kerk van Wortegem rechts liggen en u volgt de hoofdweg richting Anzegem.
- Op pag. 14 spreken we van de "romp van de molen", gelegen langs de Huisepontweg. Ondertussen heeft die romp weer ledematen gekregen. We lazen onlangs in de krant : Sinds enkele dagen beschikt het Kruishoutemse dorpje Lede opnieuw over een eigen molen. Op de oude molendam van Lede werd immers de "schietchampetter" in ere hersteld. Die molen werd eertijds van het Westvlaamse Houthave naar Lede overgebracht door eigenaar Etienne Van Hoe en dat ondanks het protest van de gemeente Houthave en de provincie West-Vlaanderen. De molen werd volledig opnieuw opgetrokken en gerestaureerd. Volgens het dekreet over de instandhouding en de restauratie van de beschermde monumenten dient ook de gemeente Kruishoutem een financiële bijdrage te leveren voor de restauratie van de molen. Kruishoutem is echter niet bereid om ook mee te betalen voor de heroprichtingskosten van de molen.
- Mogen wij er bij onze routiers op aandringen om ons de antwoorden op de vragen toe te sturen. Meld ons ook eventuele problemen of wijzigingen. Zoals u hierboven al gemerkt zult hebben, zijn rechtzettingen en aanvullingen noodzakelijk. Alle tips zijn welkom!
- Gelieve ook het totaal aantal kilometer te vermelden als het even kan. Klopt onze schatting van ongeveer 100 km?

- In het zomernummer van Vlaamse Stam -het maandblad van de Vlaamse Vereniging voor Familiekunde- (nr.7/8-1987) werd een bijdrage van onze hand gepubliceerd onder de titel "De Kie or not De Kie, dat is de kwestie". Het gaat hier om een bijgewerkte versie van het artikel "Haspen en spinnen, soldaatjes beminnen" dat we in Meermin nr.4 - 1981 afdrukten. Weet je nog wel : het verhaal van onze Dentergemse voorvader Benedictus De Kie die van een Brits soldaat bleek af te stammen.
- In het Nieuwsblad van 5.6.1987 verscheen onder de titel "Meer en meer mensen graven naar hun roots", een interview met de Hr. E. Van Haverbeke, secretaris-generaal van de Vlaamse Vereniging voor Familiekunde en hoofdredakteur van Vlaamse Stam. Daaruit lichten we dit citaat : " Voor de jaren vóór 1600 bestaan er ook nog bronnen (...) Daar veel in terugvinden is echter al uitzonderlijk. Wanneer iemand bij mij komt met een stamboom tot bv. 1302, dan neem ik dat dan ook niet met een korrel, maar met een kilo zout". Uitspraken van dezelfde strekking hoorden we al eens eerder. Onder meer in het radiogesprek dat Luc Saffloer voor het BRT-2 zondagvoormiddagprogramma "Het Genootschap" (9.3.1986) voerde met de Heren J. Hendrickx en J. Laporte, respectievelijk ondervoorzitter en beheerder van diezelfde Vlaamse Vereniging voor Familiekunde. Toen werd gezegd dat men niet geloofde in niet-adellijke stambomen die tot omstreeks 1302 teruggaan... U hoort het, stamgenoten, we worden blijkbaar niet ernstig genomen. Dat genealogieën kritisch benaderd worden is elementair. Geen haar op ons kalende hoofd dat er aan denkt daaromtrent een opmerking te maken. We vinden het prijzenswaardig **dat** de V.V.F. de stamboomfauna wil uitzuiveren van beunhazerij. Minder gelukkig zijn we als we merken dat de slechte reputatie van 'ongeloofwaardigheid', die lang rond genealogie hing, -en die men terecht wil wegnemen- precies door dergelijke uitlatingen weer bevestigd wordt bij het grote publiek. Op de klassieke vraag : "Hoe ver ben je geraakt?", kun je straks niet meer voluit antwoorden : "Tot in de jaren 1200", zonder met een scheef oog bekeken te worden. Alsof je een fraudeur of een fantast bent. Alsof je je moest schamen, in plaats van fier te zijn op de resultaten van jarenlang intens zoekwerk. Als het dan echt zo uitzonderlijk is om voorbij de drempel-1600 te geraken, dan mogen wij ons gelukkig prijzen. Wij betwijfelen echter of dit wel zo uitzonderlijk is als algemeen wordt aangenomen. Is het louter toeval dat, naast de stamreeks Van Meirhaeghe- ook de stamreeks van de Wortegemse geslachten Vanden Dorpe en De Schietere in de 13de eeuw een aanvang neemt? Beide reeds gepubliceerde genealogieën zijn daarenboven volstrekt betrouwbaar. Wij zijn er van overtuigd dat al wie zijn roots in het Oudenaardse heeft, zonder onoverkomelijke problemen zijn stamboom kan uitbouwen tot in de 16de, 15de, 14de, ja zelfs tot in de 13de eeuw. Natuurlijk kan dit dankzij het overvloedig bewaard gebleven bronnenmateriaal. Maar bij deze voorwaarde houdt het niet op. Tenslotte moet ook in dit geval de genealoog nog altijd zelf de drempel-1600 nemen en zich zélf een weg banen door het rijke maar niet altijd even toegankelijke stamboombos. Met tijd en boterhammen zou het perfect doenbaar zijn om in het Oudenaardse "duizend" niet-adellijke stambomen uit te zoeken die tot omstreeks 1300 teruggaan. Tot spijt van wie 't be-nijdt. (meirhaegherman).

- De dolfijnperikelen die zich begin-augustus in de Antwerpse Zoo afspeelden, hebben we met meer dan normale interesse gevolgd. Wij Van Meirhaeghes hebben namelijk een speciale band met die sympathieke en intelligente waterzoogdieren, die wij trouwens sedert de jaren 1500 in het familiewapen dragen. Ook Trudeke op de kافت wordt door twee dolfijnen geflankeerd. Misschien herkennen wij onszelf wel in hen? Vooral dat "sympathieke" en "intelligente", dat klinkt goed, vindt u niet? Als blijk van medeleven citeren we hieronder uit "De Morgen" van 10.8.1987.

"Bronchitis velt dolfijnenjong Odin. Antwerpen. Wat men vreesde, is gisteren bewaarheid geworden. Het bijna 14 dagen oud geworden tuimelaarsjong Odin is gestorven aan een simpele bronchitis. De doodstrijd voltrok zich in slechts 5 minuten. Het dolfijntje Odin maakte heel wat mee in zijn jonge leven. Vier dagen na de geboorte overleed Ina, zijn moeder, aan baarmoederontsteking. Voor haar dood had ze zoveel pijn dat ze niet toeliet dat Odin kwam zogen. Na de dood van Ina, werd de jonge tuimelaar geadopteerd door Pat, een andere zwangere dolfijn. Doch één dag later baarde Pat zelf een kleintje, de dolfijn Orfee -die het overigens perfect maakt-, en alle aandacht ging dan ook naar het eigen jong. Men kon alleen nog hopen dat Iris het sterk verzwakt dolfijntje zou adopteren; ze had immers nog moedermelk van bij de geboorte van Nicky, het eerste dolfijnenjong dat verleden jaar in de Antwerpse Zoo ter wereld kwam. En wat men hoopte gebeurde, Iris adopteerde Odin alsof het haar eigen jong was. Maar het sprookje duurde slechts enkele dagen. Zondagochtend om 9.45 u. zwom het erg vermagerd diertje nog kalm rond in het bassin. Daarna begon het te stuiptrekken en 5 minuten later was het dood. Uit de autopsie bleek dat een bronchitis-infectie de oorzaak van het vroege overlijden was." Einde citaat.

Odin haalde dagenlang het BRT-journaal en vormde het onderwerp van menig gesprek. Zo'n 'verpersoonlijkt' lijdensverhaal spreekt het publiek natuurlijk aan. Vergeten we echter niet, beste stamgenoten en tuimelaars, dat er jaarlijks zo'n 20 tot 30.000 (!!) dolfijnen sterven in de netten van tonijnvissers. Naast het individuele lijden van Odin, is dit een tragedie op grote schaal.

Dolfijnen duiken regelmatig op uit de golflengten van ons beeldscherm, gelukkig meestal in minder trieste omstandigheden. Oudere lezers herinneren zich zeker nog de kunstjes van "Flipper" in de gelijknamige TV-serie uit de zestiger jaren. Een paar maanden terug werden tijdens het TV-journaal beelden getoond van dolfijnen die aan de kust van Florida spontaan kwamen spelen met de zwemmende badgasten. Ook wordt vaak melding gemaakt van bizarre verhalen van drenkelingen die beweren door een reddingsploeg dolfijnen naar het strand te zijn gebracht...

De dolfijn -delphinus delphi- die tot de familie der tandendragende walvisachtigen en bruinvissen behoort, staat bekend om zijn intelligentie, speelsheid en zachtmoedig karakter. Zijn "glimlach" (zie ook kافت) heeft de mens altijd gecharmeerd. Nu betwijfel ik sterk of al deze eigenschappen ook slaan op de kroonprinsen van het Franse koningshuis... Toch droegen zij de titel "dauphin" (dolfijn) en dit sedert 1349, toen Humbert II aan Karel van Valois het land Dauphiné (zeker bekend bij wielerfans : Dauphiné Libéré) vermaakte. Hoe die streek aan de naam "Dauphiné" kwam is mij echter een raadsel. Bij de Oude Grieken was de dolfijn toegewijd aan Apollo en Aphrodite twee goden die de beschermers waren van de zeevarenden, én aan de god van de zee Poseidon of Neptunus.

De heilige plaats aan de zuidhelling van de Parnassus -de muzenberg in Noord-Griekenland- waar Apollo vereerd werd, droeg de naam "Delphi". Daar verbleef ook de beroemde Pythia, de priesteres van het orakel van Delphi die, in extase gebracht door dampen uit een rotskloof, de wil van de god Apollo verkondigde...

De meest bekende "dolfijn" uit de Griekse mythologie is ongetwijfeld Triton. Hij was de zoon van zeegod Poseidon en hij kon door het blazen op een grote gedraaide zeeschelp de golven opzwepen of bedaren. Triton had het bovenlijf van een man en het onderlijf van een dolfin. De fameuze theosofo H. Blavatsky brengt hem, in haar werk "The Secret Doctrine", in verband met de "meerman" Oannes, de Babylonische god van de wijsheid, waarover we reeds schreven in Meermin nr.7, pag.2. Eigenaardig hoe de verwantschap van dolfin met meermin, die reeds in oeroude tijden bestond, nu ook in ons familiewapen gestalte krijgt. Triton kreeg, wegens bewezen diensten, door vader Poseidon een plaats tussen de sterren. Hij werd het sterrebeeld "Capricornus" of "Steenbok" die in de astrologie inderdaad afgebeeld wordt als een bok met dolfinstaart. Tot zover deze duik in ons familiaal dolfinarium. (HachiM)

brievenbus

van harte dank aan :

- Mevr. Julienne Meirhaeghe uit Marke die ons het rouwzantje van haar zuster Leona Meirhaeghe echtg. Deconinck toestuurde.
- De Hr. Simon Vanmeirhaeghe uit Sint-Denijs-Westrem die ons het geboortekaartje van zijn kleinzoon Thomas toestuurde, evenals de voorvaderlijke stamreeks van de pasgeborene die tot de tak-Huise behoort.
- De Hr. Noel Dedeyne uit Gent die ons een aantal rouwzantjes van zijn naaste familieleden toestuurde. Kanegemse tak.
- Mevr. R. Van Meirhaeghe-Bral uit Brugge die schriftelijk reageerde op ons artikel in Meermin-26 over Ivo Van Meirhaeghe en Rosalie Vande Wiele en ons aanvullende gegevens verstrekte. Wat wij publiceerden was uiteraard onvolledig, doch niettemin korrekt. Alle gegevens -ook de beroepen- plukten we uit de registers van de Burgerlijke Stand. Zij bieden ons een zicht op de familiale toestand eind-19de/begin 20° eeuw. Dat er sedertdien heel wat zal veranderd zijn, ligt voor de hand.

.

meerminneklacht

Toen gij nog een meermin waart
en ik nog een meerman
wij zwommen staart aan staart
naar 't Land Waar Alles Kan.

Toen kwam de Tovenaar
die ons in onze slaap
tot mensen heeft gemaakt
met poten als een aap.

G.Durnez

"Je suis le dauphin de la Place Dauphine" : Jacques Dutronc.

en Adam gewon Seth

- Maarten Meirhaeghe, geboren te Deinze op 10 april 1987.
zoontje van Chris en Sonja Goetry uit Astene-Deinze.
- Anneleen Boullart, geboren te Oudenaarde op 23 juni 1987.
dochtertje van Gert en Lieve Meirhaeghe uit Oudenaarde.
- Thomas Vanmeirhaeghe, geboren te Gent op 22 juli 1987.
zoontje van Geert en Katrien Pieters uit Sint-Denijs-Westrem.
- Thomas Meirhaeghe, geboren te Oudenaarde op 7 augustus 1987.
zoontje van Eric en Ingrid Goelen uit Oudenaarde.

wij denken aan

- Mevr. Helena Meerhaeghe uit Wingene, ongehuwd.
geboren te Wingene op 16 juli 1909
overleden te Tielt op 18 januari 1987.
- Mevr. Ivonne Van Haute echtg. Jean-Pierre Van Parijs.
geboren te Petegem a/d Leie op 27 juni 1924.
overleden te Machelen-Brabant op 15 februari 1987.
- Mevr. Florette Meerhaeghe wed. Roger Devroe uit Ingelmunster.
geboren te Kortrijk op 29 augustus 1929.
overleden te Kortrijk op 8 mei 1987.
- Mevr. Melanie David wed. Arthur Meirhaeghe uit Tielt.
geboren te Tielt op 25 oktober 1889.
overleden te Tielt op 17 mei 1987.
- Mevr. Irene De Backer echtg. Arnold Meirhaeghe uit Ardooie.
geboren te Tielt op 19 maart 1924.
overleden te Ardooie op 28 mei 1987.
- Mevr. Machteld-Gabriella Meirhaeghe echtg. Jules Verwilst.
geboren te Ruiselede op 7 juli 1907.
overleden te Tielt op 1 juli 1987.
- Mevr. Leona Meirhaeghe echtg. André Deconinck.
geboren te Marke op 16 december 1921.
overleden te Kortrijk op 8 juli 1987.

ter overweging :

Hoge geboorte geeft minder eer dan zij oplegt; zich op zijn afkomst beroemen is de roem van anderen verkondigen.
Marquise de Lambert.

Het is een ontzagwekkend gezicht : een oud kasteel dat niet in verval verkeert. Hoeveel heerlijker een oud geslacht te zien dat de stormen van de tijd heeft weerstaan!
Bacon.

D O O D Z A N T J E S

- Van Merhaeghe Anna Maria wed. Decaluwe Albert
 ° Ooike 2.11.1890 + Antwerpen 13.3.1971
- Vanmeerhaeghe Leopold-Joseph echtg. Haest Margaretha
 ° Ruien 17.10.1894 + Oostende 5.6.1973
- Van Meerhaeghe Florent-Urbain wed. Peirs Zoë
 ° Zulzeke 24.5.1896 + Avelgem 20.4.1974
- Vanmeirhaeghe Maria-Alida wed. Gamide Adolf
 ° Deerlijk 27.6.1896 + Kortrijk 4.1.1978
- Veys Martha wed. Van Meirhaeghe Gomar
 ° Nokere 14.10.1896 + Merelbeke 4.1.1983
- Van Meirhaeghe Maria-Mathilda wed. De Pauw Philemon
 ° Boom 18.12.1896 + Boom 4.1.1970
- Vanmeerhaeghe Helena-Camilla wed. Menu Arthur
 ° St.Genois 18.7.1897 + Ieper 18.6.1947
- Van Meirhaeghe Georges echtg. Rogge Madeleine
 ° Ouwegem 21.8.1897 + Oudenaarde 8.1.1985
- Van Meerhaeghe Achiel echtg. Demortier Augusta
 ° Melden 21.12.1897 + Ronse 20.11.1975
- Veys Maria echtg. Van Meirhaeghe Adhemar
 ° Nokere 8.4.1898 + Destelbergen 27.6.1965
- Wils Constantia-Carolina wed. Van Meirhaeghe Leopold-Jan
 ° Aartselaar 8.5.1898 + Berendrecht 23.11.1976
- Van Meirhaeghe Gomar echtg. Veys Martha
 ° Huise 28.10.1899 + Afsnee 13.6.1973
- Vanmeirhaeghe Nabor wed. Ryssaert Suzanna
 ° Deerlijk 15.12.1899 + Zwevegem 20.1.1971
- Meirhaeghe Remi-Jozef echtg. Verfaille Machteld
 ° Ruiselede 8.9.1887 + Tielt 8.8.1967
- Meirhaeghe Maria - E.Z. Maria Ferdinande
 ° Tielt 11.9.1887 + Heverlee 30.4.1976
- Meirhaeghe Leonie echtg. Vervaeck Jozef
 ° Ruiselede 5.2.1888 + Ruiselede 20.11.1937
- Meirhaeghe Theophiel echtg. Dewaele Irma
 ° Kanegem 3.3.1888 + Ooike 13.2.1947
- Moortgat Teresa-Edmonda-Louisa wed. Meirhaeghe Remi
 ° Breendonk 22.6.1888 + Brasschaat 21.5.1985
- Scheerens Cyrilla wed. Meirhaeghe Maurice
 ° Tielt 2.8.1888 + Marke 27.11.1970

*Atletwijn, Pieter-Jan, Chris en Tanja
Meirhaeghe: 'Grootje melden U met grote vreugde de
geboorte van hun lieveling en zoon*

Maarten

10 april 1987

Moeder: Rosemarie E. Grootje-Wijne

Peter: Leen Vlaam Meirhaeghe-Huylenbroeck

St. Vincentiusziekenhuis

Antelstraat 28

Turnhout

0850 Turnhout-Adams

Kamer 25

Tel. 1 91.86.86.88

Geert en Katrien Vanmeirhaeghe - Pieters

melden U met vreugde de geboorte van hun eerste kindje

THOMAS

22 juli 1987

moeder: Cecile Pieters - De Vlieger

peter: Simon Vanmeirhaeghe

Kamerijkstraat 51
8820 Sint-Denijs-Westrem

Kraamafdeling: De Bijloke - Kamer 705
Henri Dunantlaan 6 - 9000 Gent

Hoe vruchteloos is het zoeken naar een zin
die omschrijft wat we nu voelen.
Woorden zeggen niet wat we bedoelen
bij zoiets moois als een Begin.

Thomas

is geboren op vrijdag 7 augustus 1987 om 8.35 uur.

Eric en Ingrid MEIRHAEGHE - GOELEN

Serpentstraat 79, 9700 Oudenaarde

Moeder: Chris Kerrels - Goelen

Peter: Johan Meirhaeghe

Kraamafdeling: Sint Elisabeth - Oudenaarde — Kamer 185

20 plots uit het landje...
nog bruikbaar als tuin...
klein zomerhuisje...
welkom in ons gezin!

Gert, lieve en Mariëtte Boelart
Willemsstraat 55
9700 Oudenaarde
tel. 099 151 11 65

hallo!

hier ben
ik dan!

mijn
naam is...

anneleen

ik ben geboren op
23 juni 1987
om 18.15

mijn
papa is...

heeft
heeft mijn
mama is...

lieve
meirhaeghe

mijn vader
adriaan van der
mijn peter
eric meirhaeghe

ik lig in
O.L. Thoma's
ziekenhuis
kamer 165
A-44 17-104